

מה אהבתי

הקן לעידוד שניים מקרא ואחד תרגום, בקיאות בפרשה ומפרשי התורה • לזכר מ"ה קדושי מירון

עבודתו של יהודי פשוט בעין הפרשה

מה בין הברכה להבאת המטעמים? תורתך שאלתי

האוצר שהביא לשידוך הגון סיפורו של שבת

כיצד מתרגמים את אותה מילה? כתר גומו

הקודש מכל ארבעת צדדיהם בשווה, ונמצא שהחזקתי את הגמרא כדרך שלימדוני בבית תלמודי. ואם תאבה נפשך, הבא נא שני ספרי קודש, אני אקרא הפוך ומעלת כבודו יקרא ישר ונראה מי קורא מהר וברור יותר". בחן העשיר את אמיתת הדברים ונתרגש עד כדי דמעות שניצל מדין לכף חובה שלא בצדק, והעניק לו ממתת ידו פי שניים ושלושה ממחשבתו הראשונה.

מכאן ילמד כל איש ואיש בדיליה, אף שנראה לו כי פלוני הפוך לגמרי, ואינו יודע מאיזה צד מחזיקים את הספר או שאר עניינים שבעולם אם ברוחניות אם בגשמיות, דע לך כי אתה הפוך, וזה האיש ישר והגון הוא...

וכן איתא בפירוש החסיד יעבץ (אבות פרק במשנה) וזה לשונו: "לכן הזהיר 'אל תדין את חברך עד שתגיע למקומו' - ויהיה דעתך ונפשך תחת נפשו, למשל, אם חרפך בן אדם על איזה דבר שעשית לו, אל תשיבוהו עד שתדין אתה בעצמך אם היה הוא עושה לך מה שעשית לו אם לא היית מחרפו יתר ממה שחרפך".

(באר הפרשה)

מעמלי התורה ולומדיה. ותרב התפעלותו של העשיר מפעולות ראש הישיבה והחליט להוציא סכום הגון מבית גזויו ולהעניקו לראש הישיבה. כשפנה לחדרו ביקש ראש הישיבה את רשותו לעיין אדהכי והכי בגמרא שעמדה על השולחן... והנה, משחזר וראה את ראש הישיבה עוסק בתורה נענה ואמר: "חזורני בי! אף לא פרוטה אחת אשלשל לידים".

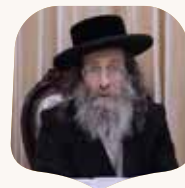
תמה ראש הישיבה: "וכי מה אירע, מדוע חזר בו מעלת כבודו 'תוך כדי דיבור' מהבטחותיו?". מתחילה לא נענה העשיר, ורק לאחר הפצרות נענה: "לא אעניק משלי מאומה לישיבה ש'ראש הישיבה' שבה אינו מכיר בצורת אות ואינו יודע מאיזה צד מחזיקים את ה'גמרא'...". ולא ידע ראש הישיבה מה פשעו ומה חטאתו, עד שהביך במוה דברים אמורים והסביר לו: "הנה, בוודאי תמהת כי בבואך הנה מחדדי אוצרותיך מצאתני עוסק בתורה כשגמרא 'הפוכה' בידי; דע לך, כי יליד צנעא שבתמין אני, וידועים דברי קורות הימים כי לא היו ספרים מצויים במחוזותינו והיינו יושבים לפני ה'מארי' ('מלמד') כשארבעה עד חמישה תלמידים קוראים באותו ספר כל אחד מצדו האחר, ולמידונו לקרוא בספרי

חיים למוציאים

זווית אמונית מגדולי הדורות זיע"א ויבלח"א

להפוך את הרחמים לדין - ע"י שדנים לקף זכות

בימים אלה, מן הראוי להביא מעשה שסופר על ידי הגה"צ רבי אלימך בידרמן שליט"א, שכולם עוסקים בלימוד זכות המהפכת רוגז לרחמים:

אחד מראשי הישיבות המפורסמות בארץ הקודש נסע לארצות הגולה לזכות את אחינו בני ישראל לקחת חבל ונחלה בהחזקת ישיבתו. בבואו לבית אחד העשירים הראה לו תמונות מבניין ישיבתו,

מדוע לא ישן אבא נל הלילה?

כל היתר לפגוע, ופגיעה בו היא תשיג את ההיפך הגמור, שהרי יביט על הבן בעין רעה במקום להביט עליו בעין טובה, מה תעשה? תלמד בעיון את הסוגיא שבנך לומד בחדר, ולאחר מכן תיגש אל המלמד ותשאל אותו - כבדרך אגב - שאלות על הסוגיא. אז ידע המלמד שעליו להתכונן היטב לשיעור, ולדעתו על בריו כי יש כאן אב המצוי בעניינים, ויש להזהר ממנו...

בבית שרר דוחק נורא, אבל הרב קובלסקי רכש עוד ועוד ספרים. משכורתו היתה זעומה, וחובות מעולם לא נטל. כל ספר נקנה על חשבון מצרך יסוד, דבר נחוץ. והלא ראש ישיבה היה, ואוצר ספרים גדול עמד שם לרשותו, אבל על לידיו לגדול בבית מלא ספרים. דבר זה נחוץ לחינוכם, לטעת בהם את הד' אמות של הלכה, שיהיו בגדר "אדם כי ייוולד באוהל", באהלה של תורה.

דחקות רבה שררה בבית, אך הרב קובלסקי לא חסך כסף כדי לקנות פרסי עידוד לבניו... בכך נטע בהם את ההכרה, שזה הפרס, זה היעד. שיהיו להם הרבה ספרים כמו לאבא, וילמדו בהם בהנאה, כמו אבא.

(ראו ענדא)

ידע, שיש עין פקוחה עליו. הוא לא הסתפק בכך ששוחח עמו כמעט יום יום. שיחות אלו נסבו בעיקר על התנהגות הילד, על הקשבתו. אבל הוא רצה שהמלמד ידע שעוקבים גם אחר רמות הלימוד, שיכין טוב יותר את השיעור, שימסור אותו בהסברה טובה יותר, שהדברים יהיו משוננים בפיו לפני שישננם לתלמידים. כיצד עושים זאת?

הוא שוחח על כך פעם עם רעו הג"ר שאול יצחק הורוויץ, וכך אמר: אם ברצונך לבקר את רמת לימודו של המלמד, בלי שיפגע חלילה - וזאת משום שאין

היא שיהתי

עובדות ומעשים על תלמודם של גדולי ישראל

כל מחשבותיו של הגאון רבי שמואל צבי קובלסקי זצ"ל, היו נתונות כיצד לקדם את בניו, להפיק מהם את המירב. הוא לא הסיח דעתו מחינוך בניו. כמעט לא עבר יום שלא ביקר בתלמוד תורה שבו למדו בניו ושוחח עם המלמד, עם המנהל, או עם מישהו מהוועד הרוחני של התלמוד תורה.

ובכך לא די. "גם בלילה לא שכב לבו". אם ילד לא נהג כשורה, לא יכול היה להירגע, ושנתו נדדה. הילד כבר שכח את העניין, הסיח דעתו, אך האב היה אומר לו בבוקר: "שנתי נדדה בגללך כל הלילה". מובן, שהילד שוב לא היה חוזר על המעשה. וכי איזה ילד מוכן שאביו לא יישן בגללו כל הלילה?

ברם הרב קובלסקי לא הסתפק בכך שעינו פקוחה עליהם, ומעודד הוא אותם בלימודם. הוא ביקש שגם המלמד יקדיש להם תשומת לב. והוא יעשה זאת אם

מתחילים משמורת

עצות והיגים על מצוות קריאת
"שניים מקרא ואחד תרגום"

תינוקות מצפצפים בקולם

הרב יהושע כהן

הרבה" - כי כן דרך הצדיקים, שבבואם לעשות טובה למען הזולת, אינם מספרים אלא מעט משיעור הטובה, משום ענוה וכדי להקל על המקבל, שלא ירגיש שטורחים כל כך עבורו. אך בפועל הם מרבים מאד בטובה.

וממי למד זאת אברהם אבינו? על כך עונה רבנו יונה (אבות שם), וכותב: "מהקב"ה יתעלה, שלא הבטיח אלא בשתי אותיות שנאמר "דן אנכי", וגאלם בשבע ועשרים מלות שנאמר: או הנסה אלהים לבוא לקחת לו גוי מקרב גוי וגו'. ועל זה אמר רבינו יונה, "אם להבטיח את אבותינו בשתי אותיות, עשה להם כמה נסים ונפלאות. על הגאולה העתידה לבא, שנכתבו כמה דפין וכמה קונטרסין (= קונטרסים) וכמה ספרים מהבטחות, וכמה נחמות בירמיה בניאי, על אחת כמה וכמה כי נפלאים יהיו מעשיו כמה שהבטיח, נפשינו יודעת מאד. ויש לו לאדם לדעת ולחשב בדבר ולתת את לבו כי שכר גדול יהיה לו מפני הבטחות". עד כאן דברי רבנו יונה החסיד מגירונדי שהשבוע (כ"ח בחשוון ה'כ"ד), חל יום פטירתו.

בקרוב בע"ה נזכה לחזות איך יקיים לנו הקב"ה שוב את הבטחת "דן אנכי", ואת כל הבטחות הגאולה, ינקום דם עבדיו השפוך, יבנה בית מקדשנו, וכימי צאתנו ממצרים יראנו נפלאות.

אך עד שזה יקרה במהרה בימינו, חשוב שנרבה בתורה ובמצוות, ונזכור ונשים מול עינינו את ברכת וצוואת יצחק אבינו, וכפי שסיכמו וביארו אותה רבותינו במדרש (בראשית רבה ס"ב), שבשעה שאומות העולם שאלו את חכמיהם הרשעים, אם יכולים הם לצאת להלחם ולנצח את ישראל, כה ענו ואמרו להם: "לכו וחזרו על בתי כנסיות ועל בתי מדרשות שלהם, ואם מצאתם שם תינוקות מצפצפים בקולם, אין אתם יכולים להזדווג להם. שכן הבטיחם אביהם ואמר להם: הקול קול יעקב - בזמן שקולו של יעקב מצוי בבתי כנסיות, אין הידיים די עשו".

פרשיות אלו - של ספר בראשית, אשר גדושות ומלמדות דרך ארץ (ולכן נקרא 'ספר הישר' וכאמור), נצרך שבעתיים כהקדמה ובסיס ללימוד התורה כולה, כי על ספר זה ועל הלקח הנלמד ממנו - תורה ומידות, 'שיחתן של עבדי אבות' - יש לבסס את לימוד שאר חלקי התורה. וכמאמר רבותינו: 'דרך ארץ קדמה לתורה'.

שבועיים האחרונים נפגשנו עם אחת הדוגמאות הידועות והמפורסמות ביותר, כיצד מדריכה התורה ומנחילה ללומדיה מוסר ומידות.

בתחילת פרשת חיי שרה (כג, טז), נפגשנו עם דמותו של עפרון שאמר הרבה ואפילו מעט לא עשה, כאשר מולו, להבדיל, זוהרת ובוהקת הנהגתו של אברהם אבינו, שבתחילת פרשת וירא, ראינו איך דרכו הישרה היתה לומר מעט ולעשות הרבה (ב"מ פז). כמה מוסר ודרך חיים יש בהנהגה מופלאה זו!

וכהמשך ישיר לזה, כמה נאים והדורים דברי רבנו האור החיים הקדוש (בראשית כד, כא), שכתב, כי אליעזר עבד אברהם, בבואו לבחון את רבקה אם מתאימה היא להיות כלתו של יצחק אבינו, בדק אם שלמה היא אף במידה זו, ולכן המתין לראות אם תמלא 'מוצא פיה' להשקות לכל הגמלים עד שיכלו לשתות, או שתתעייף ותעצור באמצע. האם אומרת היא הרבה ועושה מעט, או כמנהגו הטוב של חמיה לעתיד, אומרת מעט ועושה הרבה.

הנהגתו זו של אברהם אבינו, היא כידוע מקור הציווי של שמאי בפרקי 'אבות' (א, טז), "אמור מעט ועשה

"לכו וחזרו על בתי כנסיות ועל בתי מדרשות שלהם, ואם מצאתם שם תינוקות מצפצפים בקולם, אין אתם יכולים להזדווג להם"

כאשר נבקש להבין איך והכיצד לצידו של עשוי הרשע, גדל וצמח לו 'הבחיר שבאבות'? איך מול מידותיו הרעות של מי שכונה "איש ידע ציד איש שָׁדָה", ניצבת בוהקת ומאירה דמותו הטהורה של תאמו "יעקב איש תם ישב אהלים"? הרי שפה בפסוק זה עצמו, טמונה התשובה. וזאת מלמד התורה, כי האהל והישיבה בהם ישב יעקב, הם שהכשירו את לבו ונפשו להיות כלי ראוי לתורה.

בית מדרשם של שם (איש תם - סופי תיבות: שם. בעל הטורים), ועבר, הוא היה בית היצר לאבות האומה, שממיהם לא פסקה ישיבה (יומא כח).

וכפי שלמדו שם בגמ', מהפסוק בפרשתנו (כו, ה), "יעקב אִשְׁרָ שָׁמַע אֲבְרָהָם בְּקָלִי, וַיִּשְׁמָר מִשְׁמֵרָתִי, מִצֹּוֹתַי חֲקֹוֹתַי וְתוֹרָתִי", שקיים אברהם אבינו את כל התורה כולה.

לא לחינם כונה ספר בראשית ע"י קדמונים בתואר: "ספר הישר", שכן זהו הספר אשר מלא באורחות חיים, ליישר את האדם ולהדריך אותו בדרך הנכונה. כל פסוק, כל רש"י, גדוש בחכמה ומוסר. כפי שיראה הרואה ויכיר כל לומד.

כבר בעת בריאת העולם, בתחילת פרשת בראשית (א, טו), לימד הקב"ה "דרך ארץ ומדת ענוה, שיהא הגדול נמלך ונוטל רשות מן הקטן". וכך גם בפרשת נח, שהקפידה התורה ועיקמה את לשונה, ולימדה על חשיבות טהרת הלשון (ראה פסחים ג).

כך גם ישנן בפרשיות האחרונות, עוד דוגמאות לרבות, כאשר כל פסוק וכל פרשה מוסיפה עוד נדבך ועוד עומק, מדריכה את האדם בדרך המוסר האמיתי, ומנחילה לאיש הישראלי יראת אלוקים ודרך חיים. וכפי שתמצת זאת אברהם אבינו והכריז: "רק אין יראת אֱלֹהִים בְּמָקוֹם הָאֵל, וְנִרְגָּנוּ".

ולכשתמצי לומר, הרי שלימוד 'שנים מקרא' של

רוצים לקבל את 'מה אהבתי' מידי שבוע ישירות למייל?

שלחו מייל ל- maahvti@gmail.com

לתת גדולה למלכות הקדושה

מה בא רש"י הקדוש ללמדנו בהביאו את דברי חז"ל על הפסוק 'ולאום מלאום יאמץ' | ומה לומדים לבניין מלכות הקדושה - וניצחון על מלכות הסט"א? | והניצד יכול יהודי פשוט לתרום את חלקו לבניין קדוש זה המזרז את הגאולה? // המשפיע הרה"צ רבי מאיר נחמן אלחנך שליט"א במאמר מיוחד לפרשת תולדות

אין משיגים אלא על ידי לימוד התורה ועל ידי התגברות בכוח התפילה.

בחן, בחסד וברחמים

ועוד יש לדעת: על ידי לימוד התורה אדם זוכה שיהיה לו חן, ועל ידי כך, יש חן גם לדיבורי תפילתו, והתפילה שלו מתקבלת, כי כל מה שהתפילה לא מתקבלת זה בגלל שאין לדברים חן, והדברים מקבלים חן - רק על ידי לימוד התורה. ואל יאמר אדם: איני בר הכי, לא כישרונני אני ללמוד גמרא בעיון או תוספות או לשבר את מוחי עד דק בפרטי ההלכות. כי כל אחד כפום דמשערי בליבי. כל אחד צריך להוסיף עוד דרגה אחת של מאמץ יותר ממה שביכולתו, אך לא ללכת בגדולות.

ומשכך, גם אין חילוק אם לומד הוא שנים מקרא ואחד תרגום, חומש רש"י, משניות, תלמוד, הלכה, כי בכל מה שאדם כופה את עצמו ויושב ולומד - על ידי זה הוא נותן כח למלכות דקדושה; על ידי זה הוא זוכה להקים את מלכות דקדושה, וכך מלכות דסיטרא נופלת!

ה' יזכנו לתת כח למלכות דקדושה, ולהאמין שעל ידי התורה והתפילה שלנו, כל אחד נותן כח למלכות דקדושה, ועל ידי זה נזכה לגאולה ברחמים, בקרוב, במהרה בימינו אמן.

שמים מרובים, יש להתאמץ בלימוד התורה - ולהוציא את הדיבורים של התורה בפה בפועל ממש - ולהתחדש באמירת שמו"ת כמו שחז"ל הבטיחו: "מאריכים לו ימיו ושנותיו", כי כאשר יהודי קורא את התורה הוא בעצם קורא את שמונתו של השי"ת, כי התורה היא כולה שמונתו של השם ית', וכמו שאדם קורא את חברו הוא לא קורא לו במחשבה, אלא קוראהו בדיבור, משום שהאדם אינו קורא מחשבות, כך שאדם קורא את השם ית' בפיו, על ידי כך שקורא את דברי התורה הקדושה שהם כלולים משמונתו של השי"ת - הרי הוא צריך לקרוא אותה בקול, ולהתחדש לקרוא את השי"ת בקול רם, כמו שכתוב "חיים הם למוצאיהם", ואז תקרא וה' יענה.

וגם כאשר לא קל, כשיש קושי, על היהודי לעשות זאת בכוח, להתאמץ עבור כך, כי על ידי שאדם מתאמץ - הוא נותן כח למלכות דקדושה, וכאשר הוא נותן כח למלכות דקדושה, הוא מקים את מלכות דקדושה.

וזאת עלינו למודעי: הגאולה בא תבוא. על זאת אמונתנו. כל השאלה היא: כמה חלק יהיה לנו בגילוי קץ הגאולה.

וכמה שאדם לוקח חלק בבניין מלכות דקדושה, כך הוא זוכה שיהיה לו חלק בעז"ה בקץ הגאולה. וזאת,

בעין הפרשה

מבט והגות לפרשת שבוע

הרה"צ רבי מאיר נחמן אלחנך שליט"א
ראש כולל 'קדושי מירון'

בפרשת תולדות מספרת התורה אודות ההתייעצות של רבקה אמנו עם שם ועבר, בנוגע להרגשתה אודות התרוצצות הבנים בקרבה. "ותלך לדרוש את ה'". אמר לה שם, שיש תאומים בבטנה, "ולאום מלאום יאמץ ורב יעבוד צעיר".

רש"י הקדוש מביא את דברי חז"ל: "ולאום מלאום יאמץ - לא ישבו בגדולה אלא כשזה קם זה נופל, וכן אומר הנביא יחזקאל "אימלאה החרבה", לא נתמלאה צור אלא מחורבנה של ירושלים".

מכאן, אמור כל יהודי ליטול מסר לחייו:

אדם יכול לומר לעצמו מה אני קשור לבניין מלכות דקדושה, הלא אני יהודי פשוט, מתפלל, לומד, אך איך אני הקטן יכול להועיל לבניין עם ישראל! אלא, מגלים חז"ל, שיש כלל: כשזה קם - זה נופל, כשמלכות דקדושה קמה, מלכות דסיטרא אחרא נופלת.

כל יהודי יכול לתת כח למלכות דקדושה.

איך הוא נותן כוח למלכות דקדושה? על ידי כך שהוא לומד תורה בבח, ע"י שהוא מתאמץ אפי' בזמנים קשים, שאין לו יישוב הדעת, כמו שחז"ל אומרים: "לעולם ירגיז אדם יצר טוב על יצר הרע", כי על ידי לימוד התורה, שעוסק בו בכוח, מרגיז את היצה"ר, ונותן כוח למלכות דקדושה. וממילא, כאשר מלכות דקדושה קמה - מלכות דסיטרא אחרא נופלת, כי זהו הכלל שחז"ל קבעו לנו בפסוק "ולאום מלאום יאמץ", כשזה קם זה נופל, כל מה שצור התמלאה זה מחורבנה של ירושלים...

דהיינו, כאשר ירושלים נבנית, כשמלכות הקדושה נבנית, מלכות הצד האחר נופלת. ומכאן על כל יהודי לדעת היטב כי עליו לתת כמה שיותר מאמץ וכוח למלכות של צד הקדושה ולהגבירה, ולדעת שביכולתו לעשות זאת, דווקא על ידי כך שיתאמץ לגבור על יצריו, וכך תרד מלכות הצד האחר, מטה מטה.

גם לימוד שמו"ת

ובפרט בימים אלו, כאשר עם ישראל זקוק לרחמי

הרב אהרן יוסף שפיגל

ת"רם זכות הפצת
1000 גיליונות

לרגל היכנס בני לעול תורה ומצות

הרב חיים הורביץ

ת"רם זכות הפצת
500 גיליונות

לרגל הולדת הבן

הרב יוסף מאיר שטרן

ת"רם זכות הפצת
500 גיליונות

לרגל הולדת הבת

אלפי קוראים מתעצמים בלימוד תורה על ידי עלוני 'מה אהבתי' מדי שבוע
זכות ההפצה והתרומות תעמוד לכל התורמים לברכה והצלחה
לתרומות חייגו 029994545 או שלחו מייל kdosheimeron@gmail.com

מה אהבתי
תוכנית לראיית חיים ופיתוח אופקים

המשפט

רצון
השם
בעומק
הפרשה

הקב"ה נותן לאדם בהקפה - אפילו כנגד מצווה אחת

תקדמנו ברכות טוב", וכתוב (איוב מא' ג) "מי הקדימני ואשלם".

ולפי זה, אם יהיה עם האדם דבר בליעל לאמור, הרי העבר אין, ומה בצע כי נעבוד את ה', שלעולם לא יהיה לי חוב עלי. אף אתה תשיב אמריך, וצא תאמר לו, פוק חזי מאי עמא דבר, כי מנהג הסוחרים הנותנים בהקפה, כשהלוקח משלם לו חוב הישן, אז הסוחר המוכר, חוזר ונותן לו שנית בהקפה, וכן לעולם, אבל אם אינו משלם לו החוב הישן, שוב אינו נותן לו סחורה.

כך החנוני המקיף הגדול, ברוך הוא וברוך שמו, כשהאדם משלם במצותיו הקפה ראשונה, הקב"ה חוזר ונותן לו בהקפה, וזה שאמר "יתן ויחזור ויתן".

(נפ"י נבי יקר בפרשתן)

**החנוני המקיף
הגדול, ברוך הוא
וברוך שמו,
כשהאדם משלם
במצותיו הקפה
ראשונה, הקב"ה
חוזר ונותן לו
בהקפה**

ויתן לך האלקים. (כו, כח).
דרשו רז"ל (ב"ר ס"ו ג) יתן ויחזור ויתן. וביאור הענין כך הוא, לפי שידוע שבכל המצות שהאדם עושה, אין בהם די השיב גמול הטובות שה' עושה עם האדם מיום הולדו, כמו"ש דוד המלך ע"ה (תהלים קט"ז) "מה אשיב לה' וגו', וכל מה שהאדם עושה מן המצות, הוא עושה אותם

דרך תשלומין, ובכל הטובות שאנחנו מקבלים ממנו ית', גבר עלינו חסדו, והקב"ה מקדים את טובותיו בכל נתינה, כמו שכתוב (שם נט"א) "אלוהי חסדי יקדמני", וכתוב (שם כא' ד) "כי

ירידת אאע"ה מצרימה הועילה עבור הבנים לעתיד

ויהי רעב בארץ מלכד הרעב הראשון. לכאורה מה בא הכתוב להשמיענו בזה באומרו "מלכד הרעב הראשון"? אך נראה דהנה אצל אברהם נאמר "ויהי רעב בארץ וירד אברם מצרימה כו", ולכאורה הלא הרעב שהיה אז בארץ היה אחד מעשרה נסיונות, ולמה הלך משם מפני הרעב והיה לו להתעכב שם בימי הרעב לעמוד בנסיונו.

אך הענין הוא, דהנה כשיש רשעים בדור שהם מעכבים ההשפעות, אזי הצדיק הרוצה להשפיע לעולם צריך לירד ממדריגתו עד סוף מדריגתו תחתונה ע"ד שאמר הכתוב מומעמקים קראתיך, ולכן בימי אברהם שהיה דורו רשעים והיה צריך לירד ממדריגתו לגמרי, לכן הוכרח לירד מצרימה ששם הוא מקום עב ומגושם ביותר כדי שיטה עצמו גם הוא ממדריגתו העליונה, שיהא יוכל להשפיע ע"י תפילתו, תפילה לעני כו', דהמתפלל צריך להיות כעני עומד על הפתח, אבל יצחק הגם שהיה דורו רשעים לא היה צריך לירד מצרימה כדי לגשם עצמו, דהנה ידוע דאותו דבר אשר כבר תיקן איזה צדיק בתפילתו, אזי אח"כ אם יארע לצדיק שיהיה אחריו ג"כ אותו הדבר, בקל הוא לו לפעול הדבר הזה מחמת שכבר תיקן הצדיק הקודם לו, ולטעם הזה אמר הכתוב "מלכד הרעב הראשון", כדי לתת טעם לזה שלא היה צריך יצחק לירד מצרים.

(נעם אלימלך, תולדות)

מדוע הגיעה הברכה ליעקב ע"י תחבולה?

והנה בכל יום ויום עומד מדת הדין ומקטרג עלינו לאמור מה נשתנו אלו מאלו ולמה יזכה אלו לברכת יעקב אביהם והם אינם עושים רק מעשה עשו ואחשב כי מפני קטרוג זה היתה סיבה גדולה ועצומה מאת ה"ת שיהא יצחק מכוון בברכותיו אל עשו שאם היה מכוון ליעקב לא היתה הברכה מתקיימת בזרעו אלא א"כ יעשו כמעשה יעקב שנתכוין אליו יצחק, אבל עכשיו שנתכוון לעשו עכ"פ אין מעשיהם גרועים יותר ממעשה עשו הרשע שנתכוין אליו יצחק בברכותיו.

והיה ג"כ סיבה שעיקר אותה ברכה לא תבא ליעקב רק ע"י תחבולה ומרמה להורות שברכה זו תתקיים בזרעו אפילו אם ילכו בדרך עקבה ומרמה ומ"מ שארית ישראל לא יעשו עולה, ואמר "שארית" לומר, כי מי שמאמין שיש שארית לנפש וכי מי ששם זה של ישראל נקרא עליו, לא יעשה עולה. ואפשר שגם המדת הדין השואל מה נשתנו אילו כו' אין כוונתם להלשין עבד אל אדוניו וכן

על אביו רק עיקר כוונתם כדי שתבא התשובה מאת הש"י על שאילתם כי וודאי נשתנו ונשתנו.

(ספר החיים לאחי המהר"ל, ספר גאולה וישועה, פר"ח)

הברכה נשמרת לבני יעקב גם כשלבושים בגדי עשו

ותקח רבקה את בגדי עשו. ובאמת לא היה יעקב צריך לברכת יצחק, ובאמת כי היה ראוי הוא מעצמו, אך רבקה ראתה שיהיו בני ישראל בגלות, ואז ילבשו בגדי עשו ח"ו, וברכת יצחק תעמוד להם בימים האלה לימינם.

(חינושי הרי"מ, תולדות ד"ה ותקח)

כל מעשה אבות הוא בשביל הבנים בזמן גלותם

ויעש להם משהת ויאכלו וישתו וילכו מאתם בשלום. (פ, ל-לא).
נראה, כי כל מעשה אבות הוא בשביל הבנים שבזמן גלותם לא ימאסו ולא ינעלו (ע"י מגילה יא.), כאשר דרכו בזה הקדמונים קדושי עליונים, הרמב"ן ז"ל (פסוק ב) ובעל הטורים (פסוק כ-כב) בענין הבארות, ע"ש.

ומעתה אפשר לנו לומר בזה מה שהשלים אברהם אבינו ע"ה ויצחק אבינו ע"ה עם אבימלך, גרמו בזה שאף על פי שישראל יהיו בשעבוד אומות ומלכים, יהיו מלכים משלימים עם ישראל לעשות רצונם, כמו שהיה כאן שהשלים אבימלך עם אברהם אבינו ע"ה ויצחק לעשות רצונם, ומעשה אבות סימן לבנים, והבן.

(קדושת לוי, תולדות)

הברכה היא למצוא גם כשרחוקים את נקודת הקדושה

גם נראה שבוודאי הייתה ברכת יצחק לעשו באופן שהיה עשו מרוחק מהקדושה שעם כל זה יוכל למצוא הארת הקדושה. כי בוודאי גם יצחק ידע שאינו צדיק. רק שסבור שעוד יוכל להתקרב לקדושה.

וברכה זו נטל יעקב והוא לדורות לזרעו: שגם שאנחנו רחוקים נוכל למצוא נקודה הקדושה כנ"ל.

וזהו שאמר את ברכת לקח, משמע שהייתה באמת שייכות לעשו יותר מליעקב, רק שיעקב נטלו לדורות לזרעו.

(שפת אמת, תולדות תרנ"ב)

כתרגומו

מילים ומקראות
לאורם של אונקלוס ורש"י

הבאת המטעמים או הכנסת המטעמים

השורש 'בא' כתוב בפסוק בשני מובנים, לפעמים הכוונה להגעה בלבד ולפעמים הכוונה לכניסה למקום מסוים (וכבר עמד בזה במ"ג א' כ"ב). ויש הבדל בתרגום בין שני אופנים אלו, אם הכוונה להגעה בלבד מתורגם בלשון 'אתא' (לדוגמא לעיל כ"ד מ"ב 'איבוא היום אל העין' מתורגם 'ואתיתי') אבל כשהכוונה לכניסה מתורגם בשורש 'נל' (לדוגמא לעיל כ"ד ל"ב 'ויבא האיש הביתה' מתורגם 'ועל גוברא') ועיין **מתורגמו** בשורש על **ובנתניה לגר** כאן.

והנה בפרשה של הבאת המטעמים וקבלת הברכות מוזכר בשישה מקומות בפסוקים לשון הבאה על המטעמים שהובאו ליצחק, ויש פסוקים שמתורגמת בהם ההבאה בלשון 'אתא' כלומר שהכוונה **שהובאו** המטעמים אל יצחק, ויש פסוקים

שההבאה מתורגמת בהם בלשון 'נל' כלומר שהכוונה **שהוכנסו** המטעמים אל יצחק, וצריך ביאור שינוי זה.

ומה שנראה לומר שבפסוק ז' שכתוב **"הביאה לי ציד ועשה לי מטעמים"**, ההבאה נזכרת בפסוק קודם הכנת המטעמים, א"כ בהכרח שאין הכוונה להכנסת המטעמים אל יצחק אלא על הבאתם מהשדה ולכן מתורגם בלשון 'אתא', אבל בפסוקים שבהם מתוארת הכנת המטעמים ואח"כ ההבאה ליצחק, א"כ הכוונה להכנסת המטעמים ליצחק ולא להבאה מהשדה ולכן מתורגם בלשון 'נל'. ופסוקים אלו הם פסוק ד' שכתוב **"ועשה לי מטעמים... והביאה לי"**, ופסוק ט' שכתוב **"ואעשה אתם מטעמים... והבאת לאבי"** ופסוק ל"א שכתוב **"ויעש גם הוא מטעמים ויבא לאביו"**.

והמתבונן יראה שבגלל חילוק זה יש הבדל נוסף, שבפסוקים שהכנה מוזכרת לפני ההבאה כתוב

שהביא **מטעמים** אבל כאשר מוזכר קודם את ההבאה כתוב **"הביאה לי ציד"** כי מהשדה **מביאים ציד**, אבל ליצחק **הוכנסו מטעמים**. (ובפסוקים כ"ה ול"א כתוב מציד כלומר ממה שמוכן מהציד).

ובפסוק ה' שכתוב **"לצוד ציד להביא"** אין הכוונה לצוד ציד ע"מ להביא כלומר להכניס ליצחק, אלא כמו שהביא רש"י מהמדר"ר שהכוונה לצוד ציד ואם לא ימצא להביא מהגול ולכן ג"כ לא תרגם בלשון על-כניסה אלא בלשון 'אתא'.

ובפסוק ל"ג שכתוב **"מי אפוא הוא הציד ציד ויבא לי ואכל מפלי"** ולא הוזכר בפסוק הכנת המטעמים כלל, לכאורה אין הכרח האם הכוונה להכנסת המטעמים ליצחק או להבאת הציד מהשדה (וכמו בפסוק ז'), וצריך עדיין לתת טעם מדוע אונקלוס תרגם בלשון הכנסה.

ובהבאת היין שהוזכרה בפסוק כ"ה יש שתי גרסאות בתרגום, ועיין **בייאורי אונקלוס**, ואכמ"ל.

לתגובות והארות על המדור: targum4072@gmail.com

את יעקב לאחר מכן, ידע שהוא ראוי לברכה ועל כן לא ביקש ממנו להכין לו מטעמים או כל דבר אחר, אלא בירך אותו מיד, באמרו **'ואל שדי יברך אתך'**.

יחס אנשי גרר ליצחק

ויגדל האיש ויבן חלון ויגדל עד כי גדל מאד (טו, יז)

מדוע התורה מכנה אותו **'האיש'**, ולא קורא לו בשמו, יצחק?

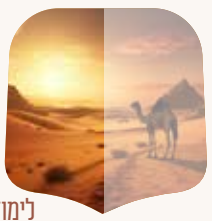
רש"י הירש מבאר שהתורה מבטאת את הדברים מנקודת השקפת הפלשתים, שעינם היתה צרה בו, עד שהתעוררה קנאתם, (כפי שכתוב על יעקב ביחס לבני לבן **'ויפריץ האיש לקנו ל, מג**).

מלב"ם מבאר שהם תלו את הברכה באיש עצמו, ולא בארץ או בתבואה, ולכן כינו אותו **'האיש'**.

רבי חיים קניבסקי תירץ שיחסו של אבימלך ליצחק לא היה מובן, שכן כלפי אברהם הוא נהג בכל הכבוד הראוי ואמר לו **'אלהים עמך בכל אשר אתה עשה'**, כרת עמו ברית ואברהם ישב בארצו, ואילו כלפי יצחק התייחסו אנשי גרר באופן שונה לחלוטין, הם הקפידו עליו וגירשו אותו משום שהצליח. ההסבר ליחסם זה ליצחק, מבאר מדוע מכנה אותו התורה **'האיש'**, שכן הם לא החזיקו מיצחק, שהוא כמו אברהם, אלא כאיש בעלמא, ולכן קינאו בו, משום שחשבו שהוא נוטל את שלהם, ועל כן כינתה אותו התורה בתואר **'האיש'**. לאחר מכן, כשהלך מהם לבאר שבע והצליח גם שם, הבינו שהוא כמו אברהם, והקב"ה איתו, ועל כך אמרו **'ראו ראינו כי היה ה' עמך'** וכתרו עימו ברית.

לתגובות והארות על המדור: office@shaalti.co.il

התורה שאלתי

לימוד פרשיות התורה בדרך שאלות ותשובות
מתוך ספרי 'תורתך שאלתי' שחיבר הרב חגי ולוסקי

הקשר שבין הברכה להבאת המטעמים

ועשה לי מטעמים... והביאה לי ואנלה בעבור חברך נפשי (ט, ד)

מדוע יצחק כרך את ברכתו עם הבאת מטעמים?

בכור שור מבאר שיצחק רצה שעשו לא יפסיד ממכירת בכורתו, ואמר לו לעשות לו סעודה, שהרי מכר את בכורתו עבור אכילה אחת, ורצה להשיב לו עבור סעודה, שבה יתן לו את הברכות. נוסף לכך, דרכם של אנשים נבדים לעשות סעודה כשמקבלים שררה.

טור מתרץ שיצחק אמר לעשו, שכתוצאה מאכילה הוא הפסיד את בכורתו, ובאמצעות האכילה תחזור אליו בכרתו.

ספורנו מבאר שעל אף שיצחק לא הכיר את כל גודל רשתתו של עשו, עם זאת הוא לא ראה אותו כראוי שתחול עליו הברכה שבלבו לברכו, וביקש שיצוד לו ויכין לו מטעמים, שיעשה מעשה חיובי וחשוב שתחול עליו הברכה. ואכן כשבירך

אלפי מתקשרים לקו 'מה אהבתי'
זוכים לרכוש בקיאות בפרשה, ונכנסים להגרות ענק!
התקשרו ותזכו גם אתם: 0795-100-200

שאלות השבוע

שאלות שבועיות לעידוד ורישית בקיאות בפרשת השבוע ובמפרשי החז"ה

||| אור החיים

1. מי קרא שמו יעקב?

א הקב"ה

1 אביו

1 עשו מחמת שאחז בעקבו

2. מי קרא שמו אדום?

א עשו

1 יצחק

1 התורה

3. מדוע ציין הכתוב שיצחק מצא 'מאה שערים'?

א ללמוד שהגם שנמדד היתה בו ברכה ולא פגעה עין הרע

1 להורות כי טובה מצוה בצער ממאה שלא בצער

1 רבנו הביא את ב' הפירושים

4. מהו הסימן היותר מובהק?

א חוש ההרגש והמישוש של שערות הידים

1 שמיעת הקול

1 שקולים הם

5. מדוע אמר "ויתן לך" ב-וא"ו החיבור?

א לרמז שיצחק מסר ליעקב כח הברכות שקיבל מאביו

1 כי ברכו יצחק גם ברכות רוחניות וגם ברכות גשמיות

1 רבנו הביא את שני הפירושים

||| ספר החינוך

{שאלות ע"פ ספר החינוך ב"פתיחת המחבר"}

1. "כי הָשֵׁלֶם...". מה המשך המשפט?

א שלום לו ושלמה תורתו

1 כל מעשיו שלימות

1 הולך בדרך השלום

2. מה הם הבריות שקראם רבנו "שכלים בגוף קיים"?

א המלאכים

1 השמים וכל צבאם

1 הבהמות והעופות ושאר מינים

3. החומר והשכל הם...?

א שני הפכים גמורים

1 שני חומרים שווים במהותם אך שונים בתוצאה

1 שניהם דבר אחד הם

4. אם לא התורה מה היה האדם?

א ימשך השכל אחר החומר בכל תאוותיו

1 נמשל כבהמות נדמו

1 שתי התשובות נכונות

5. נתינת התורה

א מחוייבת להשכיל ליבות בני אדם

1 מחוייבת ונצרכת להשלמת בריאת ויצירת העולם

1 אינה מוכרחת, אלא רק מאהבת ה' אלינו נתנה לנו

||| מקרא

1. באיזה גיל היה יצחק בלידת בניו?

א שלושים ושבע

1 ארבעים

1 שישים

2. להיכן הלך יצחק מפני הרעב?

א לגרר

1 למצרים

1 לפדן ארם

3. איך קראו לבאר השניה?

א עֶשֶׂק

1 שֶׁטְנָה

1 רְחֻבֹת

4. מי שלח את יצחק לבית לבן?

א רבקה

1 יצחק

1 גם יצחק וגם רבקה

5. מחלת היתה?

א בת ישמעאל

1 אחות נביות ואשת עשו

1 שתי התשובות נכונות

||| תרגום אונקלוס

1. ויתרצצו, פירושו

א וקפצו

1 ודחקו

1 ויריבו

2. 'מִשְׁלָחַי' הוא תרגום של

א רעב

1 עיף

1 צמא

3. "מורת רוח" תרגומו

א מכעיסים

1 מעציבים

1 שמחה ונחת רוח

4. עלי קללתך בני

א הקללות יבואו עלי ולא עליך

1 נאמר לי בנבואה שהקללות יפכו לברכות

1 נאמר לי בנבואה שלא יבואו עליך קללות

5. והיה כאשר תריד

א כאשר תכה ותִרְדָּה ביעקב

1 כאשר יעברו ישראל על דברי התורה

1 כאשר ידוף עשו אחרי יעקב

||| רש"י

1. במה היו דומים תאומים אלו לתאומי תמר

א ששניהם נולדו לתשעה חודשים

1 שגם שם היו אחד צדיק ואחד רשע

1 אין דמיון כלל

2. מדוע לא ירד יצחק למצרים?

א מחמת שנתקדש והיה עולה תמימה

1 משום שלא נשא שפחה

1 מכיון שאביו ואמו סבלו מאנשי מצרים

3. בגדי עשו החמודות

א הנקיות

1 שחמד אותם מנמרוד

1 שתי התשובות נכונות

4. הקול קול יעקב, מהיכן ידע

א מכך שדיבר בלשון תחנונים

1 מכך שהיה קולו רך ונעים

1 מכך שנכנס עמו ריח גן עדן

5. מה הפרוש בא אחיך במרמה

א במזימה

1 בחכמה

1 מחלוקת רש"י והתרגום

||| רמב"ן

1. מדוע היה התבטול בצבע אדום

א מן העדשים שהיו אדומות

1 רחוקו אותו במרקחות ותבלין אדום

1 ב' פירושים ברמב"ן

2. איזה באר הוא כנגד בית המקדש השלישי?

א רחובות

1 עשק

1 באר שבע

3. מדוע הוסיפה רבקה ואמרה "לפני השם"?

א כי זו הסיבה בעבורה רצתה שיקח הברכה

1 כדי לספר צדקת יצחק אבינו ומעלתו

1 הכתוב הוסיף זאת, ואין זה מדברי רבקה

4. מדוע שאל יצחק את עשו "מי אתה"?

א כי כעת הבין שיעקב הוא שקיבל הברכה, ועשיו זהו עשו

1 כי חשב שזהו יעקב, שבא גם הוא לבקש ברכה אחר עשו

1 כי התפלא מדוע שב עשו והגיע שוב לקבל ברכתו

5. מדוע נכתב "אם יעקב ועשו"?

א כי הגם שלבן היה גם דודו, לא ציזה לו אביו כן

1 ללמדך כי אמו אהבה אותם בשווה

1 הרמב"ן כתב כרש"י: "איני יודע מה מלמדנו"

במדור זה יוצגו מדי שבוע השאלות של 'מה אהבתי' בשעה מסלולים שונים. לומדים את הפרשה, מתקשרים לקו מה אהבתי, 0795-100-200 עונים על 'שאלות השבוע' ונכנסים להגרלות הענק מדי שבוע

סיפור של שבת

שני אביונים ואוצר אחד

בספר 'שמיחת ישראל' מובא, כי הרה"ק רבי שמחה בונים מפשיסקה נוהג היה לומר, כי כל חסיד הנוסע בפעם הראשונה 'נסיעה' לרבו כדי לקנות ממשנתו בתורה, בחסידות ובעבודת ה', הרי שעליו תחלה לשמור את הספור על 'רבי איוק בן רבי יוקל' - הלא הוא ר' איוק מקרקוב, אשר בנה בעיר זו, בית הפנסת הקרוי על שמו: 'רב-איוק-רב-יוקל' שול'.

וזה דבר המעשה אשר ספרו חסידים ברטט, שבו טמון מוסר השכל גדול מאוד. הספיתו לגרסה הראשונה והידועה ביותר, ומשם הפליגו אתנו אל הגרסה הקדומה והבלתי ידועה שלו:

חלום חוזר ונשנה פקד את ר' איוק: עליך לנסע לעיר פראג, שם, סמוך לחצר הפולה מתחת לגשר, עליך לחפר באדמה - כף שמע קול בחלומי. אותו קול הבטיח לי כי אם יעשה פן ימצא אוצר גדול.

נסע ר' איוק לפראג, הלך אל הגשר הסמוך לחצר הפולה. אבל שם, עמדו חילים על משמרתם ימים וילות, ור' איוק חשש לחפר באדמה ולחפש את המטמון. מרב צערו על הדרך הארצה שעשה לשונו ועל שישב לביתו בחסר כל, החל ר' איוק לצעוד סמוך לאותו הגשר אנה ואנה, פשהוה עסוק במחשבותיו. כף עשה כל אותו היום, ורק פשידה החשכה הלך לישן באכסניה. כף עשה גם ביום השני וביום השלישי. בשעת בוקר מקדמת היה הולך אל המקום, מיטל ומשוטט בו, עסוק במחשבות קודרות, ורק לעת ערב היה עוזב את המקום.

הקצין המקנה על חיל המשמר שבמקום, הבחין ביהודי העני החולה וסובב את הגשר יום יום, והוא כלו כפוי ונתון בצער גדול. קרא לו הקצין שיבוא אליו ושאל אותו במלים רכות: "מה אתה מחפש? ולמי אתה מחפה במקום זה ככר כמה ימים?"

ספר לו ר' איוק את כל הענין, ביצד חלם כמה לילות ברציפות כי פאן טמון אוצר גדול, וכי למטרה זו טרח ובא עד פראג.

אז צחק הקצין ואמר לו: "האם היה פדאי שתסע דרך ארצה כל כף רק בגלל חלום? מי מאמין בכלל לחלומות? הנה גם אני חלמתי שעלי לנסע לקרקוב, וכי שם ישנו אדם ששמו 'איוק-רב-יוקל', ואם אחר בביתו של יהודי זה תחת התנור והפירים אמצא אוצר גדול. האם אפשר להאמין לחלומות? הלא אין בהם ממש! ולחשב כי לשם כף אסע עד קרקוב! ואתה - שטות גדולה עשית שבאת לכאן..."

כששמע ר' איוק את דברי הקצין, הבין כי כל נסיעתו אל המקום לא היתה אלא כדי שישמע דברים אלו, וידע כי האוצר אינו נמצא פאן אלא בביתו. פעת עליו לחפר בביתו ולחפש את האוצר.

חזר ר' איוק לביתו וחפש תחת התנור והפירים,

הלך האיש אל המקום, פשפש וחפש ולא מצא דבר. באותו המקום פגש האיש בחיט אחד, גם הוא עני, אביו ומסכן. שאל אותו החיט: "מה תבקש פאן?" השיב לו: "כף וכה אמר לי הבעש"ט, אבל לריק יגעתי ולא מצאתי דבר!"

ואכן מצא את האוצר והתעשר.

מפספו זה בנה את בית הפנסת הקרוי על שמו - "רב-איוק-רב-יוקל" שול'.

...

"אכן כף הדבר", היה חותם הרבי ר' בונים מפשיסקה ז"ל, "כל חסיד צעיר ראוי לו שידע, כי כשיגיע אל הרבי או הצדיק יגלה כי האוצר אינו בהכרח שם, אלא בביתו, ובליבו פנימה. וכשיבוא אל ביתו - שם יחפש ויחפר ככל יכלתו, ויבדאי שימצא. כפי שנאמר: 'יגעתי ומצאתי - תאמין'. כמו שכתוב בפסוק 'כי קרוב אליך הדבר מאד'. קרוב אליך הדבר - קרוב ממש!"

...

לספור זה גרסה מקרת הרבה פחות, המופיעה בספר 'דברים ערבים':

פעם אחת בא לפני הבעל שם טוב איש אביון ומזכא, ובקש ישועה. אמר לו הבעש"ט, כי לך אל מתחת לגשר פלוני ושם תתמלא בקשתו ומצא אוצרות זהב.

הלך האיש אל המקום, פשפש וחפש ולא מצא דבר. באותו המקום פגש האיש בחיט אחד, גם הוא עני, אביו ומסכן. שאל אותו החיט: "מה תבקש פאן?"

השיב לו: "כף וכה אמר לי הבעש"ט, אבל לריק יגעתי ולא מצאתי דבר!"

אמר לו החיט: "גם אני באתי אל הבעש"ט, והוא צוה אותי שאלך למקום פלוני בביתו של פלוני, ושם תחת התנור שבבית אמצא סימן טוב. אלא שאני מתרשל ללכת אל המקום שאמר לי הבעש"ט, וגם אני יודע למצא דרך לתת תחת התנור בביתם של אנשים זרים."

והנה, המקום שאמר החיט והבית שהזכיר היה ביתו של האיש הראשון.

כששמע את דברי החיט אמר בלבו: "הלא אני עצמי הנני בעל הבית, אלה ואשוב לביתי ואחפש תחת התנור. אולי אכן אמצא דבר מה". אז שב האיש אל ביתו ומצא אוצרות זהב.

והחיט גם הוא אמר בלבו: "הלא הנני פאן, אצל הגשר, ומדוע שלא אחטט פאן? אולי הדברים שצוה הבעש"ט את האיש נכונים הם ואמתיים?" חתר האיש ובדק חיטב, ומצא גם הוא חמדת זהב וסגלת אוצר כסף.

התעשרו שני האנשים מאוד, וכל אחד מהם חשב: "כל ממוני אינו אלא בשל חברי, ובזכותו מצאתי אוצר. ואף אוכל לראות בעניו של חברי שהביא אותי אל הקבוד הזה!"

ועלה על דעת כל אחד מהם להביא אל חברו צרור זהב וכסף. כל אחד מהם צרר ממונו לתת לחברו, והם יצאו לדרך, איש לקראת רעהו.

כשפגשו זה את זה והבינו את אשר ארע להם, גדלה שכחתם מאוד, ולא ידעו מה לעשות עם צרורות הכסף שהכינו בידם. לבסוף עלה בדעתם כי הנה לאחד מהם היה בן ולשני היתה בת. מיז החליטו לחתן את ילדיהם, ואת הכסף נתנו כנדונה לחתן ולכלה.

...

היה אומר רבי שלום מקאמיניקא פי זהו ספור המועיל לפרנסה, וראוי לספרו בסעודת מלוא מלכה במוצאי השבת. עוד אמר כי לבעמים ישועתם של בני אדם מוכנה בעבורם, אך לא יכלו להשיגה אלא אם יעזרו איש לאחיו.

וכשהיה מספר את הספור נהג שלא לומר אחריו דבר, אלא להכריז מיז על ברפת הפזוון שבסוף הסעודה. וכך היה מסים ואומר: "מגל טוב! שיר המעלות!"

הַקֹּל קוֹל יַעֲקֹב

אמר רבי ברכיה: בשעה שיעקב מרכין (מגמיר) בקולו, ידי עשו שולטות, ובשעה שהוא מצפצף בקולו - אין ידי עשו שולטות.

לכו וחזרו על בתי כנסיות ועל בתי מדרשות שלהם, ואם מצאתם שם תינוקות מצפצפים בקולם, אין אתם יכולים להזדווג להם. שכך הבטיחם אביהם ואמר להם: "הקול קול יעקב" - בזמן שקולו של יעקב מצוי בבתי כנסיות, אין הידיים ידי עשו

(בראשית רבה סה, כ)

דווקא בימים אלו, בהם עם ישראל נתון בסכנה, וכולנו צריכים תוספת שמירה והגנה - עלינו להגביר את קולו של יעקב, ולהשתיק ולבטל את כחו של עשו. כאשר תינוקות מצפצפים בקולם בבתי מדרשות, אין הידים ידי עשו שולטות

הצטרפו לרבבות לומדי מסלולי 'מה אהבתי'

עונים על מספר שאלות ידע ובקיאות בפרשה
ונכנסים להגרלות השבועיות

0795-100-200